

KONCYLIJSKI (2) *ai*

o *prawdopodobnie jasne* (*tak w koncylijum*).

sg m I koncylijskim (1). *ϕ pl A subst koncylijski(e)* (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „koncylijum” ‘sobór lub synod’; wydany przez koncylium (2) : Cefarz ná tym Seymie przez Granwellaná y Nátáwia/ vpominał kfiążęthá Luterfkie/ o Koncilium w Trydenćie/ [...] oni przyrzeczenia pierwey zá pokoy žádáli/ áhy niebyli dekretem Konciliyfskim sádzeni *BielKron* 223v.

Szereg: »dekretalski, koncylijski, synodalski« (1): bo byś chciał zrownác kfięgi dekretálfkie/ Konciliyfskie/ Sinodálfkie s ftárym á z nowym Zakonem/ [...] tedyby iá máłuczkiemi kfiąszkámí przeciwko tám tym przezwác migł *RejAp* 88v.

MM